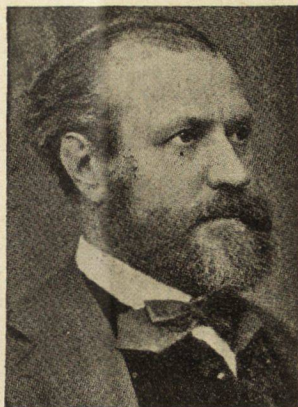

Чехия 1801, умр. 17 дек. 1883 в Петербург, писал учебник по Хармония, композиционна наука в 3 части, и композирал пьеси, камерна музика и една оратория.

Гуно, Шарль Франсуа — Gounaud, Charles François — бележит французски оперен компонист, род. 17 юни 1818 в Париж, умр. 17 окт. 1893 с. т., син на баща-художник и майка-пианистка. Г. е расъл в една благоприятна за развиване на музикалната му дарба срѣда. След смъртта на бащата, майката отначало имала намѣрение да прави сина си нотариус, но после се отказва от това си намѣрение, продължавайки сама да го учи на пиано. Когато детето толкова напреднало, че майката не била повече в състояние да води занятията, тя го повѣрва на прочутия компонист Райха. 1836 Г. постъпва в консерваторията, и учи последовно при Халеви, Лезьор и Паер. Още на следната година той взема втората, а 1839 първата „Римска награда“ за композиция, и се отправя за Рим. Тук той се отдава на ревностно изучаване старит майстори — особено Палестрина. По това време той бива до такава степен погълнат от мистическа склонност и привързаност към църквата, че е искал да приеме духовно посвещение. През време на пребиванието си в Рим, Г. компонира малки църковни нѣща, една меса и един рехвием и, освен старит майстори на италиянската църковна музика, той изучава и тѣзи на нѣмската, и оформява по този начин художествената си личност — под тѣхно влияние. На път за Париж, той се отбива в Виена, дето 1842 лично дирижира изпълнението на своя „Рехвием“. Като всички степендианти на „Римската награда“, първата грижа и на Г., след завръщането му в Париж, е била да си намѣри нѣкаква служба. Такава той заема като органист, диригент и пѣвец в семинарията при „Чуждестранната мисия“. През това време той започва усърдно да изучава и музиката на нѣмските романтици: Вебера, Шумана и Менделсона. Името на Г. става известно на по широк кръг — след изпълнението 1849 на една негова меса, и особено

1851, след изпълнението на части от нея в Лондон. Под влияние на външни обстоятелства, мистическата склонност на Г. изчезва, и от църковната музика той неочаквано се насочва към оперната. Подтик-

Шарль Гуно

нат, вѣроятно, от видната пѣвица Виардо Гарсия, той написва първата си опера „Сафо“ (1851), която, макар и дадена в „Голѣмата опера“ с Виардо в титулната роля, поради слабо владение от автора техниката на драматическата композиция, имала съвсемъ незначителен успѣх. На следната година Г. пише хоровет към трагедията на Понсар „Ulysse“, а 1854 втората си опера „Окръжавената монахиня“, имала също незначителен успѣх.

След тази опера, 1854—55 Г. пише за „Дружеството на младит артисти“ две симфонии — D dur и es moll. Към това време се отнасят и много известнит негови малки творби „Серенада“ и „Méditation“ — върху първата прелюдия на Бах. Между това, 1853 той поема ръководството на мъжкото пѣвческо дружество „Орфеон“ и нормалното пѣвческо училище, и въ сщата година се оженва за дъщерята на